

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 96/16
Luxemburg, 14 septembrie 2016

Hotărârea în cauza C-16/15
María Elena Pérez López/Servicio Madrileño de Salud

Recurgerea la contracte de muncă pe durată determinată succesive pentru a acoperi nevoi permanente în domeniul serviciilor de sănătate este contrară dreptului Uniunii

Folosirea unor asemenea contracte nu poate fi justificată decât prin necesitatea acoperirii unor nevoi provizorii

Doamna Maria Elena Pérez López a fost recrutată ca asistentă medicală la spitalul universitar din Madrid pentru perioada cuprinsă între 5 februarie și 31 iulie 2009. Numirea sa a fost justificată prin „prestarea anumitor servicii cu caracter temporar, conjunctural sau extraordinar”. Numirea doamnei Pérez López a fost reînnoită în șapte rânduri, prin intermediul unor contracte cu durată determinată (CDD) redactate de fiecare dată în mod identic. Cu puțin timp înainte de expirarea ultimului său contract în martie 2013, administrația i-a comunicat că urma să fie numită din nou, astfel încât aceasta a lucrat fără întrerupere pentru spital între februarie 2009 și iunie 2013. În paralel, doamna Pérez López a fost informată că raportul său de muncă va înceta ulterior.

Doamna Pérez López a formulat o acțiune împotriva deciziei de încetare a raportului de muncă. În opinia sa, numirile sale succesive nu aveau ca obiect să răspundă unei necesități conjuncturale sau extraordinare a serviciilor de sănătate, ci corespundeau, în realitate, unei activități permanente. Sesizat cu această acțiune, Juzgado de la Contencioso Administrativo n° 4 de Madrid (Tribunalul de Contencios Administrativ nr. 4 din Madrid, Spania) solicită Curții de Justiție să stabilească dacă reglementarea spaniolă care permite reînnoirea CDD în domeniul serviciilor de sănătate este contrară Acordului-cadru cu privire la munca pe durată determinată¹ (acord în temeiul căruia statele membre trebuie să introducă măsuri pentru a preveni abuzurile care rezultă din folosirea de CDD succesive și pentru a evita astfel o situație de precaritate a salariaților). Mai precis, această instanță are îndoieli cu privire la motivele obiective care pot justifica reînnoirea unor astfel de contracte.

Prin hotărârea pronunțată astăzi², Curtea decide că dreptul Uniunii se opune unei reglementări naționale care permite **reînnoirea de CDD pentru acoperirea nevoilor provizorii de personal, în condițiile în care, în realitate, nevoile respective sunt permanente.**

Curtea amintește mai întâi că acordul-cadru impune statelor membre să reglementeze în legislația lor, pentru a preveni folosirea abuzivă de CDD, cel puțin unul dintre următoarele trei aspecte prin orice mijloace la alegerea lor : 1) motive obiective care să justifice reînnoirea de CDD, 2) durata totală maximă pe care astfel de contracte pot fi încheiate succesiv și 3) numărul de reînnoiri posibile ale unor astfel de contracte.

¹ Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat la 18 martie 1999 anexat la Directiva 1999/70/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP (JO 1999, L 175, p. 43, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 129).

² Curtea a mai pronunțat astăzi alte două hotărâri care privesc folosirea de CDD în Spania (și anume, pe de o parte, o hotărâre în cauzele conexate [C-184/15](#) Florentina Martínez Andrés/Servicio Vasco de Salud și [C-197/15](#) Juan Carlos Castrejana López/Ayuntamiento de Vitoria și, pe de altă parte, o hotărâre în cauza [C-596/14](#) Ana de Diego Porras/Ministerio de Defensa). În cauzele conexate C-184/15 și C-197/15, Curtea precizează că autoritățile naționale trebuie să prevadă măsuri adecvate suficient de efective și de disuasive pentru evitarea și sancționarea abuzurilor constatate atât pentru CDD supuse normelor dreptului muncii cât și pentru cele supuse dreptului administrativ. În ceea ce privește cauza C-596/14, Curtea, cu referire la principiul nediscriminării, apreciază că lucrătorii pe durată determinată au dreptul la o indemnizație de reziliere în același temei ca și lucrătorii pe durată nedeterminată.

Întrucât reglementarea spaniolă nu prevede vreo limită cu privire la durata sau la numărul de reînnoiri de CDD (punctele 2 și 3 din enumerarea de mai sus), Curtea verifică dacă un motiv obiectiv vizând împrejurări precise și concrete putea justifica numirile succesive ale doamnei Pérez López (punctul 1 din enumerarea de mai sus). În această privință, **Curtea recunoaște că înlocuirea temporară a unor lucrători în vederea satisfacerii unor nevoi provizorii poate constitui un motiv obiectiv. În schimb, ea consideră că contractele nu pot fi reînnoite pentru sarcini permanente și durabile care țin de activitatea normală a personalului obișnuit din spitale.** Motivul obiectiv trebuie să permită justificarea în concret a necesității de a acoperi nevoi provizorii iar nu nevoi permanente.

Or, în cazul doamnei Pérez López, numirile succesive ale acesteia nu țin în aparență de simple nevoi provizorii ale angajatorului. O astfel de reînnoire de CDD generează o situație de precaritate care nu o privește doar pe doamna Pérez López ținând cont de deficitul structural de personal titular în sectorul sănătății al regiunii madrilene.

Curtea arată în plus că administrația publică spaniolă nu are nicio obligație de a crea posturi permanente și că îi este permis să ocupe posturile prin angajarea de personal temporar fără vreo limitare în privința duratei contractelor și nici în privința numărului de reînnoiri. Rezultă că precaritatea situației lucrătorilor devine perenă. În consecință, Curtea decide că reglementarea spaniolă, întrucât permite reînnoirea de CDD pentru a acoperi nevoi permanente și durabile în pofida existenței unui deficit structural de posturi, este contrară acordului-cadru.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708